

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2008

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: inti@intihuahuacuna.org
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Jarenlang heb ik de droom, het hebben van een eigen opvanghuis, stilletjes gekoesterd. Ik durfde het nauwelijks te denken, laat staan hardop uit te spreken, om naast de dagelijkse zorg voor onze niños het project ook nog van een toekomst te verzekeren door de bouw van een opvanghuis.

Wat zou ik mezelf hiermee op mijn nek halen.....!?!

Daarop heb ik inmiddels het antwoord: heel veel moois! Allereerst sprak Wilde Ganzen hun vertrouwen uit in ons werk. Door hun toezegging, donaties te verhogen met een meerwaardepremie, gaven zij mij het laatste duwtje in de rug om er vol voor te gaan. Sindsdien is alles in een stroomversnelling gekomen. De warme reacties, het vertrouwen van de mensen, het begrip, het meedenken, de steun uit alle hoeken van Nederland, heeft me veel meer gebracht dan alleen bouwstenen voor ons eigen opvanghuis.

Dit alles heeft ook mij het vertrouwen en de zekerheid gegeven dat dit opvanghuis er komt. Onze droom wordt werkelijkheid!

*Veel leesplezier en intens bedankt voor jullie steun,
Marianne Schepers*

In je zondagse kleren op de foto de kost verdienen.

Een droom wordt werkelijkheid!

Het jaar 2008 is bijna voorbij. Voor de Stichting Inti Huahuacuna een heel bijzonder jaar. We hebben prachtige inzamelingsacties gehad en hopen nog op een paar mooie donaties rond de feestdagen.

Tijdens mijn werkverblijf in Cusco hebben we een architecte gevonden die de bouwtekening maakt en de bouw gaat begeleiden. We hebben alle vertrouwen in Blenda. Ze is een zeer kundige en betrouwbare vrouw en ze heeft er zelfs voor gezorgd dat ik met een voorlopige bouwtekening terug naar Nederland kon. Met het maken van de begroting moet ze nog wachten tot eind februari, omdat tijdens het regenseizoen de prijzen veel hoger zijn.

Het is bijna niet te geloven, maar na het regenseizoen, begin april, kunnen we echt aan de bouw beginnen!!

Zaterdag, 13 september 2008.

"Wie traag gaat, komt eerder aan".

De laatste weken heb ik maar wat graag in de woorden "wie traag gaat, komt eerder aan" geloofd. Vooral om mezelf gerust te stellen dat ik, ondanks dat ik voor mijn gevoel niet opschoot met de voorbereidingen voor mijn vertrek, tóch eerder in Peru zou aankomen. Maar bovenal troostte ik mezelf met dit gezegde dat, ondanks dat de weg naar de bouw van een eigen opvanghuis traag en lang zal zijn, dit betekent dat hierdoor de bouw uiteindelijk toch eerder gerealiseerd zal worden.

Veel te snel staat mijn afscheid weer voor de deur en vraag me niet hoe, maar uiteindelijk ben ik toch klaar voor vertrek. Deze ronde reis ik op de heenreis samen met Marieke, een vrijwilligster die enkele jaren geleden ook met onze kinderen gewerkt heeft. Het werk heeft haar destijds zo geraakt dat haar stille wens, om nog een keer terug te gaan, nu in vervulling gaat. Na een zeer korte nacht komt mijn afscheid van Hans wel heel dichtbij. Ondanks dat dit nooit went, weet ik dat ik deze weg te gaan heb. Bij vertrek laat ik Hans dan ook de deuren van ons huis sluiten, want niets in dit huis en van mijn Udense leven wil ik afsluiten. Ook ons afscheid wordt dit jaar een buitenlandse aangelegenheid, want we vertrekken deze keer vanuit Brussel.

Marieke en Marianne klaar voor vertrek.

We rekken het afscheid nog even door gezellig samen te ontbijten op het vliegveld en dan is het echt zover. Alles is gezegd, een laatste kus, nog een keer zwaaien en dan vertrek ik, maar met de wetenschap dat we ondanks de afstand dicht bij elkaar zijn. Bij het opstijgen van het vliegtuig valt er veel van me af. Even hoeft en kan ik niets meer en dat maakt dat ik heel ontspannen kan

genieten van deze trage reis. Dan is het moment daar en landen we in Cusco. Dolores staat met een stralende lach op het vliegveld ons op te wachten, de zon schijnt en het is of ik nooit ben weggeweest. Ook Marieke ervaart het zo: het zien van Dolores, de stad, het Peruaanse volk, het thuiskomen bij Dolores, het weerzien van haar kinderen, de vertrouwde geuren in huis: we zijn weer hier alsof we echt nooit zijn weggevoerd! Het is onvoorstelbaar zoals in de loop der jaren ook dit mijn thuis is geworden.

Zaterdag, 20 september 2008.

Mijn Peruaanse horoscoop.

En dan is het maandag, de dag dat ik onze niños weer ga ontmoeten. Maar zoals altijd moet ik eerst naar het postkantoor, omdat een donateur 10 pakken van 10 kilo heeft opgestuurd.

100 kilo in de taxi.

En binnen anderhalf uur hebben we al onze pakken, gecontroleerd en wel, in ons bezit. Dolores en ik fluiten naar het project. Onvoorstelbaar dat we binnen 2 uren aan het uitpakken van de dozen kunnen beginnen en alle spulletjes mooi op kunnen ruimen in de kasten. Nu weet ik dat een goed begin maar het halve werk is, maar een goed begin stimuleert wel enorm! En met de waarschuwing van mijn horoscoop in mijn achterhoofd moet ik toch een heel eind kunnen komen. Deze week wordt mij namelijk het volgende voorspeld: 'Laat u niet verleiden tot het doen van grote investeringen met iemand anders. Tenzij u goede afspraken maakt, zwart op wit. Als u iets té graag wilt, kunt u de realiteit over het hoofd zien of de ander spiegelt u alles zó mooi voor, dat u pas later achter de waarheid komt'. En hier zit nu exact alles in waar ik op moet letten tijdens het treffen van de voorbereidingen van de

bouw van ons opvanghuis, dus ik zal deze tip zeker ter harte nemen.

Na de spullen opgeborgen te hebben gaan we naar onze grond kijken in de wijk Almudena, waar we ons nieuwe opvanghuis gaan bouwen.

Vol trots genieten van de nieuwe aankoop.

Het voelt gelijk heel goed. Ik ben zo ontzettend blij dat we de stap hebben durven zetten om dit te kopen, want we kunnen hier echt een goed, functioneel opvanghuis op bouwen. Helemaal stralend lopen Dolores en ik hier rond en we nodigen ook de vrijwilligsters Marieke en Stephanie uit om met ons mee te genieten van onze grote droom: een eigen opvanghuis!

's Middags loop ik vol spanning samen met Dolores en Marieke naar Zarzuela. Zullen mijn bekende koppies er nog zijn en hoe zal het met hen gaan, hoe is het om het team terug te zien en hoe zal de kennismaking zijn met de nieuwe teamleden. Dat is altijd toch hetgeen waar ik ontzettend benieuwd naar ben. Wat word ik warm begroet en wat is het heerlijk om alle bekende gezichten weer te zien! Het is alsof ik nooit ben weggevoerd. Zelfs de jongens waar ik me de meeste zorgen over maak zijn er. Boris, Cesar en als grote verrassing is ook Jesus weer terug.

Wat doet dit me goed! Over deze jongen maak ik me al van kleinsafaan zorgen dat wij hem niet zullen kunnen behoeden voor een definitief leven als straatkind op straat. Ik zie dat hij oprecht verast is dat ik er weer ben en op mijn vraag hoe het met hem gaat krijg ik gelijk zijn hele relaas te horen. Drie jaren geleden heeft zijn moeder hem voor 20 euro verkocht aan een boer in Quillabamba, een bergdorp ver van Cusco.

Regelmatig belde hij collect naar Inti Huahuacuna, om te vragen of alles nog goed gaat met ons. Onlangs liet hij tijdens een van deze telefoongesprekjes doorschemeren dat het erg slecht met

hem ging. Hierop heeft Dolores de moeder gewaarschuwd en geëist dat zij naar Jesus moest gaan kijken. Zwaar verwaarloosd heeft ze hem aangetroffen, bijna zonder kleren aan, slapend op de grond en erg ondervoed. Dit was zelfs voor haar voldoende reden om hem mee terug te nemen naar Cusco. Op mijn vraag waarom hij tijdens een van zijn telefoongesprekjes ons niet gewaarschuwd heeft dat hij zo slecht behandeld werd, antwoordt hij dat hij zijn moeder niet ongerust wilde maken. Wat een loyaliteit, onder zulke omstandigheden! En even later zit hij heerlijk in het knutsellokaal, samen met Profe Hector en Marieke, te brainstormen welke kerstkaarten de niños dit jaar zullen maken.

Fernando, Cesar en Jesus, stoere jongens.

Bij terugkomst op het project komt de moeder van Boris binnenlopen met de vraag of ze ons even kan spreken. Dit is echt uniek, dat zij uit zichzelf naar ons toekomt om over haar zoon te praten. Ze vertelt dat ze zich zorgen over hem maakt, aangezien hij op school met sommige vakken problemen heeft. Vorig jaar heeft ze Boris uit haar huis gezet, omdat haar nieuwe echtgenoot alleen zijn eigen kinderen wil verzorgen. Sindsdien woont Boris op een kamertje en moet hij in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Hij is pas 14 jaren! We hebben hem met veel geluk op een nonnenschool geplaatst gekregen, maar daar heeft hij het Moeder Overste niet gemakkelijk gemaakt. Ze heeft hem enkele maanden geleden

van school geschorst. Na een uitleg van onze kant over de problematiek van onze niños heeft zij gelijk aangegeven dat hij terug mocht komen. Ze zei zelfs dat ze eigenlijk even slecht gehandeld had als zijn moeder door hem op straat te zetten zodra het moeilijk werd. Deze Moeder Overste kan wat mij betreft niet meer stuk, want zo tref je ze niet vaak hier in Cusco.

Boris in zijn favoriete houding.

Onderwijs blijft het sterkste wapen dat je kunt gebruiken om deze kinderen een toekomst te bieden en ik hoop intens dat Boris zijn school af zal maken. Dat zal voor hem de enige manier zijn om niet alleen ooit in zijn levensonderhoud te voorzien, maar ook om op het rechte pad te blijven.

's Middags hebben we gelukkig geen afspraken en heb ik de tijd om rustig in de verschillende lokalen rond te kijken. Het is heerlijk om te zien hoe de kinderen genieten. In het spelletjeslokaal is het een herrie van jewelste, want zoals overal ter wereld willen de kinderen ook hier allemaal tegelijk met hetzelfde speelgoed spelen. De meubeltjes die we vorig jaar voor de kinderen konden laten maken zijn werkelijk prachtig. Het winkeltje is gevuld met allerlei doosjes en flesjes uit de keuken van Dolores, en Profe Flor heeft echt geld gemaakt zodat de kinderen naar harte-lust kunnen winkelen.

Winkelen is echt leuk!

Als ik de kinderen zo bezig zie en hen zie genieten, realiseer ik me hoe prachtig het is dat kinderen op zulke momenten noch verleden noch toekomst kennen en daardoor echt kunnen genieten van het heden. En de herrie moeten we dan maar voor lief nemen!

Zaterdag, 27 september 2008.

De behoeften van het kind, zijn onze reden van bestaan.

Maandag begint er weer een nieuwe week met nieuwe mogelijkheden. Als ik nauwelijks aan het werk ben word ik ineens zeer warm omhelsd door Richard, een van onze oudere jongeren. Hij heeft vorig jaar een eenjarige opleiding Hotelería mogen volgen en heeft dit geweldig gedaan. Hij wilde dolgraag doorstuderen. We hebben een donateur gevonden die een studie voor hem wil betalen, waardoor hij de 'Hotelschool' van Cusco kan volgen. Dit is een vierjarige opleiding en vol trots komt hij de cijfers van het eerste semester laten zien. De vader van Richard is allang geleden overleden en hij vertelt dat zijn moeder vertrokken is. Daarom werkt hij de hele ochtend om de kost voor hem en zijn broers te verdienen.

Dan moet hij snel naar school tot in de avond en 's avonds maakt hij zijn huiswerk. Hij vindt het jammer dat hij voor wiskunde maar een zes heeft, maar dat komt omdat hij de cijfers niet goed kan zien en daardoor ook sneller moe is.

Hij heeft een bril gehad maar die is op school gestolen. En er is geen geld voor een nieuwe bril.....!

Richard vol enthousiaste verhalen over zijn studie.

Dit doet mij denken aan de woorden die ik in het voorjaar in de kathedraal van Madrid las: "De behoeften van het kind, zijn onze reden van bestaan". Als ik na zo'n gesprek met Richard om me heen kijk, en denk aan de slechte leefsituatie van onze niños, realiseer ik me dat het hier echt om draait. Pas als het de kinderen goed gaat, heeft deze wereld een kans. Daar ben ik heilig van overtuigd. Als de kinderen niet de prioriteit zijn van de samenleving, dan heeft die samenleving geen schijn van kans. Als wij niet goed voor de zwaksten op deze wereld zorgen, zullen we aan het kortste eind trekken.

Hoe beschadigd onze kinderen en de gezinnen waaruit zij komen zijn, ontdekt Marieke ook weer. Zij doet vanuit haar studie Orthopedagogie een onderzoek naar de leefwereld van onze kinderen en hun toekomstperspectief. Het is onvoorstelbaar zo goed als de kinderen aan haar onderzoek meewerken.

Marieke in gesprek met een van de niños.

De antwoorden die ze geven raken Marieke enorm en ze geeft aan zich soms bewust te moeten afsluiten voor het verdrietige en moeilijke leven dat deze kinderen leiden. Een van haar vragen is wat de kinderen graag in hun huis zouden willen hebben. Hierop antwoordt een van de kinderen dat hij dolgraag een bankje in zijn huis zou willen hebben zoals de bankjes op het Plaza de Armas. Zelfs de oudere jongeren gaan uiteindelijk overstag en vullen de vragen in. Soms gaat dat met humor gepaard en liggen ze helemaal in een deuk, omdat ze ingevuld hebben dat ze een lift in hun huis hebben of zeven kamers. Maar vervolgens schrijven ze ook dat ze van niemand in hun huis houden, ook niet van hun ouders, die hen al vanaf hun achtste jaar op straat hebben gezet. Marieke gaat de uitslag van haar onderzoek bij Inti Huahuacuna vergelijken met de leefwereld en het toekomstperspectief van leeftijdsgenootjes in Nederland. Ik ben ontzettend blij dat haar studieproject zo positief verloopt en het is voor ons nogmaals een bevestiging hoe hard ons werk nodig is.

Dinsdag krijgen we na een uur wachten warempeel de documenten bij de Gemeente en Dolores en ik maken gelijk een eerste afspraak met een architect.

Marianne en de architecte Blenda.

Het is een enthousiaste jonge vrouw, die de tijd neemt om al mijn vragen te beantwoorden. Voor mij is het belangrijk om te weten wat er allemaal precies komt kijken bij de bouw van ons opvanghuis. En ik kan jullie vertellen dat dit héél veel is! Voordat we de eerste schop in de grond kunnen zetten zal er nog heel wat moeten gebeuren. Ik wil al haar informatie dan ook laten zakken en delen met het bestuur in Nederland. Later

in de week maak ik een nieuwe afspraak met haar voor een vervolgoverleg.

Als een echte 'bouwpastoor' heb ik haar gevraagd of ze met het maken van haar begroting rekening kan houden met de aard van ons werk. Dat we van 'den armen' dit werk moeten doen en dat het prachtig zou zijn als zij dit ook als een sociaal project van haar kant kan doen. Voor mijn gevoel staat ze hiervoor open, maar dit zal ik pas zeker weten als ik haar begroting heb gezien.

De ochtenden zijn in het project altijd veel rustiger, aangezien dan alleen de bibliotheek open is. De kinderen komen dan hun huiswerk maken en er is dan meer tijd om een praatje met hen te maken. Woensdagochtend lees ik een boekje voor aan een van de kinderen. De kinderen in dit boekje zijn heel gelukkig en maken fijne en mooie dingen mee. Als ik het boekje uit heb kijkt het kind me met vragende oogjes aan en zegt: ¿Y en el mundo real, profe'? En in de echte wereld, profe'? Hoe vertel je dit kind dan dat dit eigenlijk de echte wereld voor ieder kind zou moeten zijn.

Met Profe Stephanie en Marianne genieten van een boek

Even later staat de vader van Maribel in ons kantoor met de vraag of wij ook iets voor zijn oudste dochter kunnen doen. Jaren hebben we de zorg gehad over de kinderen uit dit gezin, omdat zowel vader als moeder alcoholist zijn. Helaas is het leven van deze kinderen heel triest verlopen. We hebben Juan en zijn broertje Nestor niet van de straat kunnen redden en hun zusje Maribel zit al sinds tijden in een tehuis. Ook zijn andere dochter is een tehuis geplaatst. Vandaag heeft hij bericht gekregen dat zij uit dit tehuis is gezet en aangezien hij alcoholist is kan hij niet voor haar zorgen. Ook de moeder van deze kinderen heeft al een tijd geleden gekozen voor een leven op

straat. Wij kunnen niet zomaar dit meisje in een ander tehuis plaatsen als we de reden niet weten waarom zij is teruggestuurd naar huis. We vragen aan de vader de papieren te brengen, die zij bij haar ontslag heeft gekregen. Hierop staat altijd de reden vermeld en zo kunnen wij dan beter bekijken wat er zich heeft afgespeeld. Terwijl deze ouders totaal niet voor hun eigen kinderen kunnen zorgen hebben zij ook nog tijden een andere alcoholist in huis gehad met twee kleine kinderen van drie en zes jaren. Deze kinderen waren er helemaal aan gewend dat hun vader altijd lam op de grond lag en daardoor zijn zij er pas na dagen achter gekomen dat hun vader was overleden. Onlangs kwamen ze namelijk, met een emmertje in hun handjes, bij Inti Huahuacuna vragen of ze soms een maaltijd mochten koken in ons keukentje. Toen Dolores vroeg waar ze dit eten voor nodig hadden vertelden ze dat hun vader dood in huis lag. Ze wilden hun vader graag opbaren in ons knutsellokaal en aan de mensen die afscheid kwamen nemen wat te eten geven, zoals dat gebruikelijk is in Peru. Twee kinderen van drie en zes jaar oud! Inti Huahuacuna heeft hen op een waardige wijze afscheid laten nemen van hun vader en de kinderen zijn inmiddels ondergebracht bij andere gezinnen. En ik hoop van ganser harte dat ze hier een beter leven zullen hebben dan voorheen.

Dan is het alweer vrijdagavond en is het tijd voor een feestje. Stephanie en Marieke hebben die dag ontzettend leuk gewerkt met de kinderen in het handvaardigheidlokaal.

Cumpleaños Feliz voor Dolores.

De niños hebben prachtige tekeningen gemaakt en die aan een mooi lint geregen, waardoor het een lange slinger is geworden. Dit is een cadeau-tje van de niños voor Dolores, die morgen jarig

is. De kinderen zingen uit volle borst 'Cumpleaños feliz' en Dolores is zichtbaar ontroerd door dit lieve gebaar van de kinderen.

Zaterdag, 4 oktober 2008

Op de deur van succes staat zowel 'duwen' als 'trekken'.

's Maandags lijkt het wel alsof we spreekuur in ons kantoortje hebben. Al dagen proberen we contact te krijgen met een van onze jongeren, Walter, maar tot op heden is dat niet gelukt.

Richard en Marianne voor het opleidingsinstituut.

Walter en Richard hebben vorig jaar de eenjarige opleiding Hotelaría mogen volgen. Dit hebben we betaald uit donaties en beide knapen hadden één grote droom en dat was om hierna de vierjarige Peruaanse Hotelschool te kunnen gaan volgen. Vooral Walter was zeer gemotiveerd en heeft alles op alles gezet om ons ervan te overtuigen dat hij niets liever wilde dan deze studie volgen. Richard is een jongen van minder woorden, maar ook hij wist heel duidelijk te verwoorden dat dit voor hem de verwezenlijking van een droom zou zijn. Wat was ik blij en trots dat ik een organisatie vond die voor beiden hun studie wilde betalen! Vorige week zat hun eerste semester erop en ik wilde met hen praten over hun resultaten. Richard kwam maandag al meteen heel trots zijn punten met me delen en hij heeft het grandioos gedaan.

Van onze psycholoog, Profe Erick, had ik al gehoord dat Walter grote problemen heeft en misschien zijn eerste semester niet helemaal gehaald zou hebben. Hoe slecht hij ervoor staat komen we pas achter als hij zijn verhaal komt doen bij ons. Hij blijkt al een maand geleden zijn studie stopgezet te hebben, zonder iets tegen Dolores of het team te zeggen. Als een geslagen hond doet

hij ons zijn verhaal en zegt dat het op dit moment niet het juiste moment voor hem is in zijn leven om te studeren. Ik vraag hem waar al zijn motivatie is gebleven en hij zegt dat studeren aan een instituut toch wel iets anders is dan op een middelbare school en dat hij zich daarin vergist heeft. Ik probeer hem uit te leggen dat dit de kans van zijn leven is, of hij beseft dat hij hiermee zijn toekomst weggooit, maar hier reageert hij niet op. Ook probeer ik uit hem te krijgen wat hem zo levenloos maakt, maar daar wil hij geen antwoord op geven. Hij zegt alleen dat zijn besluit vast staat en dat hij stopt met zijn studie. Het meest trieste vind ik dat hij zegt dat hij er achter is gekomen dat hij er geen zin in heeft.

Walter brengt ons zijn slechte nieuws.

Of dit alleen maar een reden is waar hij zich achter verschuilt weet ik niet. Wat ik wel weet is dat zijn vader al jaren dood is en het blijkt dat zijn moeder in de eerste maand van zijn studie vertrokken is. Hij moet nu de kost verdienen voor zijn zusjes, en aangezien ze in het huis van hun oom wonen hebben zij zich volledig naar hem te voegen. Dagelijks krijgen ze van hem te horen hoe slecht hun moeder is. Hij is hier niet tegenop gewassen en voor mijn gevoel heeft hij een depressie. Ik zie dat het geen enkele zin heeft om nog verder met hem hierover te praten. Ik heb eens gelezen dat op de deur van succes zowel 'duwen' als 'trekken' staat. Soms heb je geluk in je leven en staat er spontaan een deur voor je op een kiertje. Ook al kun je dan binnen, dan ben je er echt nog niet. Om succes te hebben moet je voldoende veerkracht hebben om soms te duwen en soms te trekken, weten dat je soms enkele stappen vooruit gaat en soms enkele stappen

achteruit. Je moet de kracht hebben om te verwerken dat je soms stilstaat of achteruit gaat. Voor het eerst zie ik nu dat Walter voor de gemakkelijkste weg kiest, hij wil succes hebben zonder er moeite voor te hoeven doen. Ik vrees alleen dat een jongen die niet voor zichzelf opkomt een man wordt die nergens voor opkomt. Ik voel duidelijk dat ik hem zijn keuze moet laten maken en dat ook hij, zoals iedereen in dit leven, met vallen en opstaan wijzer zal moeten worden. Ik hoop wel intens dat als hij valt hij zichzelf bij elkaar zal rapen om weer op te staan. Hij neemt afscheid van me en biedt zijn excuses aan dat hij mijn vertrouwen en dat van het team beschaamd heeft en dat hij beseft dat een ander kind deze kans met twee handen aan had willen nemen. Voor mijn gevoel vertrekt hij met een verlicht gevoel dat hij ervan af is en ik blijf met een verdrietig gevoel achter, wetend dat hij zijn toekomst door zijn vingers heeft laten glijpen.

Op woensdag word ik bij aankomst op het project ontzettend warm omhelsd door Jhort, een van onze kinderen. Ik heb hem nog niet gezien en het is schitterend om te zien hoe blij hij is dat ik er ben. Het blijft me raken hoe positief deze jongen blijft knokken voor zijn leven. Hij zit nu in de eerste klas van de middelbare school en hij doet het erg goed. Zijn ouders zijn jaren geleden gescheiden en aangezien de nieuwe liefde van zijn moeder de kinderen uit haar eerste huwelijk niet in zijn huis wil hebben zijn Jhort en zijn broers bij hun vader blijven wonen. Inmiddels woont Jhort al tijden alleen met zijn broers, omdat ook zijn vader vertrokken is.

Samen met Jhort huiswerk maken.

We gaan fijn samen zijn huiswerk maken en dat zijn altijd mooie momenten om lief en leed te delen. Hij vertelt me dat hij toerisme wil gaan

studeren, veel talen wil leren en dat hij dan via Nederland naar Frankrijk gaat reizen, naar zijn Profe Aurélie. Ik zeg hem dat, als hij zo blijft studeren, wij er altijd voor hem zullen zijn en dat het mooie van leren is dat niemand het je ooit kan afpakken. Hij pakt me vast en ik voel dat hij feilloos begrijpt wat ik zeg. Zo'n wijsheid op zo'n jonge leeftijd! Jongens als Jhort halen het beste in me naar boven en op zulke momenten voel ik heel intens waarom ik dit werk doe.

Ook Cesar is zo'n schat van een knul, die dagelijks naar ons toekomt. Hij heeft een spraakbrek, en daardoor dicht men hem soms minder kwaliteiten toe dan hij heeft.

Profe Erick in gesprek met Cesar.

Onze psycholoog Profe Erick besteedt extra aandacht aan dit gezin, want vader is een alcoholist en heeft het gezin allang geleden verlaten. Moeder verkoopt hele dagen spullen op straat, maar weet de eindjes niet aan elkaar te knopen voor haar gezin. Ik probeer altijd wat geld uit donaties te reserveren voor onze gaarkeuken, zodat we kinderen als Cesar extra maaltijden kunnen geven als er thuis geen eten is. Cesar vindt het heerlijk om met Marieke te schaken of te dammen en als ik in zijn oor fluister dat hij moet zorgen dat hij wint, want dat Marieke gaat huilen als ze verliest komt hij niet meer bij van het lachen. Lachen is internationaal, net als zingen en dansen en het is prachtig om hem zo te horen schateren, even los van alle zorgen.

Donderdag wordt het tijd dat we materialen voor de kinderen gaan kopen. Het is onvoorstelbaar zo hard als kleurpotloden, stiften, gummen, lijm en papier er door heen gaan. Soms heb ik wel eens het gevoel dat de kinderen het 'opeten', zo snel als we door onze voorraad heen zijn. En dan

bedoel ik daarmee dat er waarschijnlijk regelmatig 'per ongeluk' iets in hun zakjes verdwijnt. Deze vreselijke ervaring overkomt ook Profe Hector deze week. Hij had zijn rugzak even uit het oog verloren en in één oogopslag was hij weg. Het ergst van alles is dat hij een bril draagt met heel speciaal glas en ook die zat in zijn tas. Het hele team weet dat we er kinderen bij hebben die stelen en dat we dus allemaal ontzettend goed op onze spullen moeten letten. Zelf heb ik dit enkele jaren geleden ook meegemaakt, dat mijn portemonnee tot op de bodem was leeggeroofd en ik herinner me nog dat ik toch een paar dagen iedereen heb aangekeken met de vraag: "zou hij of zij het geweest zijn....."!?! Ik merkte dat me dat echt bezig hield, dat ik zo graag wilde weten wie het gedaan had. Je kunt blijkbaar beter gekwetst worden door de waarheid, dan getroost door een leugen. Maar als ik de kinderen er naar vroeg wisten ze van niets en kwamen ze van nergens. Inmiddels weet ik allang dat de kinderen die dit doen heel wat meer handigheid hebben in het ontkennen, dan wij in het achterhalen wie het geweest is. Ook voor Hector is dit een trieste les, zeker gezien het feit dat hij nog niet zolang bij ons werkt en nog het volste vertrouwen in onze kinderen had. Maar het is een man van 45 jaren en ik weet dat ook hij hier wel weer overheen komt.

Profe Hector in de Sala de manualidades.

Zaterdag, 11 oktober 2008.

Wikken en wegen.

Steeds als ik hier ben is het prachtig om te zien hoe niet alleen de kinderen groeien en zich ontwikkelen, maar zeker ook het team. Inti Huahuacuna wordt inmiddels voor elk belangrijk educatief netwerk uitgenodigd, vanwege onze ervaring met het werken met deze kinderen. Dit was een hele stille hoop van mij, om niet alleen deze kin-

deren een toekomst te bieden, maar ook de organisatie van het project op zich. Dolores heeft vanaf het begin opengestaan om met mij te overleggen en om er samen naar te kijken hoe je een project uitbroeit, opzet en weg leert. Ook haar studie in Genève heeft haar heel veel gebracht. Ik merk dat ze in de loop der jaren heel erg gegroeid is in het leiden van dit project. Terwijl ik dit schrijf realiseer ik me ook gelijk dat ik dus eigenlijk een zeer tevreden mens moet zijn. Toch zou ik zoveel meer willen.....! Ik zie dat we onze kinderen lang niet alles kunnen bieden wat ik zou willen, om de doodeenvoudige reden omdat we daar niet voldoende personeel voor hebben en te weinig ruimte. Wat de ruimte betreft zou ons nieuwe opvanghuis al een mooie vooruitgang zijn, maar ik kan echt niet meer personeel betalen. Al onze kinderen zijn risicokinderen, maar we hebben een groep jongeren die veel meer begeleiding nodig zouden hebben. Die je af ziet glijden en waar je eigenlijk niet genoeg mee kunt. Ze komen wel elke dag naar ons, hangen wat rond, klieren het liefst een beetje en stelen als het ze lukt ook van ons. Maar als ik ze dan apart tegenkom kijken ze stiekem om zich heen en krijg ik een dikke kus en omhelzing van ze. Ze weten met hun leven geen raad, zijn eigenlijk heel aanhankelijk, willen erbij horen, maar hebben niets te verliezen in dit leven. En ik geloof dat dit het meest gevaarlijke is, als een mens al op zo'n jonge leeftijd niets meer te verliezen heeft. Vandaag komen we er achter dat het nog veel slechter met deze jongeren gesteld is dan wij dachten.

Fernando in zijn zelf bedachte sapkraam.

Fernando komt me die middag op het kantoorje een kus geven en blijft dralen en me aarzelend aankijken. Als ik vraag of er iets is begint hij te vertellen, maar door zijn grote spraakgebrek twijfel ik eraan of ik hem wel goed begrijp. Daarnaast zou ik de dingen die hij vertelt het liefst helemaal niet willen begrijpen. Dolores gaat op zijn verhalen in en uiteindelijk deelt hij zijn zorg met ons. Het gonst onder de kinderen blijkbaar van de geruchten over de diefstal van de rugzak van Profe Hector. Fernando zegt nog niet precies te weten wie het gedaan heeft, maar inmiddels weet hij zeer zeker dat er onder de groep pubers meer kinderen zijn die bij ons stelen dan alleen degenen die wij ervan verdenken. Het raakt me intens als hij ons verdrietig aankijkt en vraagt waarom wij die kinderen die stelen er niet uitgooien, want die mooie materialen zijn van alle kinderen en het is niet eerlijk dat er kinderen zijn die zich deze spulletjes toe-eigenen.....! Inmiddels hebben we door zijn verhaal een aardig beeld van de groep kinderen waar het over gaat en Dolores en Flor besluiten met deze kinderen een vergadering te beleggen.

Het complete team van Inti Huahuacuna en Inti Ñan.

Het is te triest voor woorden, maar doordat ze allen tezamen geconfronteerd worden met deze bewijzen gaat de een na de ander met de Peruaanse billen bloot en blijkt dat de verhalen van Fernando kloppen. Degenen die we het meest vertrouwen, en regelmatig de lokalen laten bewaken als er een Profe even iets anders moet doen, blijken kleine spulletjes te geven aan andere kinderen die vervolgens deze spullen op school verkopen. Los van de rugzak van Profe Hector is het op zich niets van echte waarde, maar het gaat om het principe en het vertrouwen dat zij geschaad hebben. Ik zie dat dit Dolores en het team diep raakt en ze geven aan dat

we tijdens de teamvergadering van die avond als team een beslissing moeten nemen wat we met deze groep moeten doen. Het ergst van alles is dat deze groep jongeren aangeeft dat ze dit soort dingen doen, omdat Inti Huahuacuna hen niets echt speciaals biedt waar zij in geïnteresseerd zijn. Ze willen timmerlessen, zilversmeedlessen, speciale workshops, gericht op hun leeftijd. Om de dingen voor het team helemaal helder te houden is het eerste wat ik aangeef tijdens de teamvergadering dat we het hier over twee verschillende dingen hebben: ten eerste is er gestolen en ten tweede geven de kinderen aan dat ze meer lessen op hun leeftijdsniveau willen hebben. Het een staat helemaal los van het ander! Het wordt een zware teamvergadering, want bij deze beslissing moeten we ons gevoel loskoppelen en kijken naar wat goed is voor het grote geheel. Net als ik zou ook het team graag voor deze groep iets meer willen doen, maar ook zij beseffen dat dit nu nog niet mogelijk is. We beseffen dat deze groep geen respect heeft voor het team en eigenlijk met hun eisen chantage plegen. Daarnaast zijn zij een eeuwige bron van ergernis voor de kleine kinderen in ons project. Iedereen is het erover eens dat we de harde kern van deze groep zullen moeten verwijderen. Deze jongeren geven nu wel aan dat ze hier allerlei workshops zouden willen volgen, maar we knokken er al jaren voor om hen naar school te krijgen. Dit weigeren ze stelselmatig, omdat ze hier geen zin in hebben. Ze hebben namelijk nergens zin in! Ik hoop echt ooit nog het antwoord te vinden op de vraag wat we met deze kinderen aan moeten, maar ik realiseer me heel goed dat ik maar een ding tegelijk kan. Ik voel me al een ontzettend tevreden en rijk mens met alles wat ik al kan en mag doen!

De jongeren werken mee aan de kerstkaarten.

Onze kinderen en ook deze jongeren, hebben nu of nooit in hun leven ook maar één kans gekregen en wie ben ik/zijn wij, als ook wij hun die kans niet kunnen bieden? Deze gedachten gaan tijdens de vergadering door mijn hoofd. Maar moet dit ten koste gaan van zoveel andere welwillende kinderen? Met dit soort vraagstukken loop ik hier rond en we besluiten om vrijdag nog een gesprek met deze groep te hebben. Daarna zullen we een definitieve beslissing nemen wat we met hen doen. Een Indiaanse traditie zegt dat je bij alles wat je doet, moet denken of dat voor de zevende generatie na jou een zegen zal zijn of een vloek. Nu beseffen jullie gelijk waarom zulke beslissingen ons zoveel kopzorgen kosten!

Een meisje in traditionele klederdracht.

Vandaag is het tevens de laatste dag van Marieke met onze niños. Wat is de tijd gevlogen! Tijdens de vergadering overhandigen we een cadeautje aan haar als dank en herinnering aan de mooie weken die we met haar gedeeld hebben.

En dan is het alweer vrijdag. Het team heeft die middag de vergadering met de jongeren, aangezien er aan het nemen van de beslissing geen weg terug is. Na heel rijp beraad is besloten dat we met een paar van deze jongeren niet langer verder kunnen. We hebben al teveel in hen geïnvesteerd en door deze diefstallen zijn ze ver over onze grens gegaan. Stiekem blijf ik hopen dat we ooit nog een manier vinden om ook deze afgedwaalde jongeren de weg te wijzen naar een beter leven en een toekomst. In het werken met deze kinderen heb ik de afgelopen jaren gezien dat mensen er een stuk op vooruit gaan als we van hen beginnen te houden. Maar ik zie ook dat kinderen soms al zo beschadigd zijn, dat zij helaas deze liefde niet meer binnen kunnen laten.

Zaterdag 18 oktober 2008.

De kogel is door de kerk.

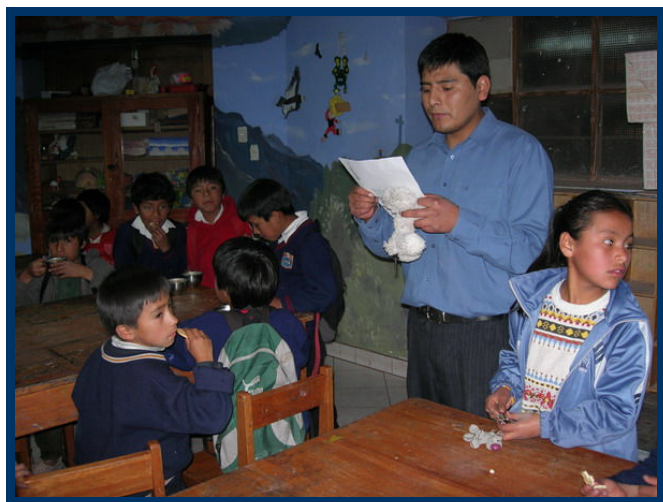
Maandagochtend heb ik de tijd om even bij te praten met Profe Erick, onze psycholoog. Hij is 26 jaren en recht vanaf de Universiteit bij ons komen werken. Hij werkt nu ruim een jaar bij ons en het is mooi om te zien hoe hij het afgelopen jaar is gegroeid in zijn werk. Ik vraag hem wat hij van het werk van en bij Inti Huahuacuna vindt. Hij zegt me dat hij Inti Huahuacuna een geweldig instituut vindt. We bieden de kinderen datgene wat zij het hardst nodig hebben, liefde, zorg, aandacht en veiligheid, een basis die ze thuis nooit hebben gekregen en waarschijnlijk ook nooit zullen krijgen. Hij werkt afwisselend in de bibliotheek, in het spelletjeslokaal of serveert het avondeten. Hij corrigeert hun gedrag als ze om het minste of geringste op de vuist gaan. Hij laat ze hun meningsverschil met elkaar uitpraten en legt hen uit dat ze altijd bij een van de profesores terecht kunnen als ze ruzie hebben. Al werkend in de lokalen kan hij op zijn gemak de kinderen observeren en hebben zij de kans om hun levensverhaal met hem te delen.

Een muzikaal optreden van Renzo in de stad.

Als we 's avonds als team terug lopen naar de stad worden we al van verre begroet door Renzo die met een stralende lach 'chicha, chicha' staat te roepen. Hij staat midden op straat met een heel oud transistorradiootje om zijn nek en een boterkuipje als centenbakje aan zijn voeten. In zijn handen heeft hij zijn twee trouwe schelpen, waar hij mee over elkaar schraapt om zijn muziek meer ritme en kracht bij te zetten. Met zijn muziek is hij helemaal in zijn element en hij blijft dan ook 'chicha, chicha' zingen. Nu weet ik alleen dat chicha het zelfgebrouwen bier van de Peruanen is en ik vraag aan Renzo of hij bedoelt dat hij chicha gedronken heeft. Hij kijkt me tus-

sen het lachen door even heel serieus aan en antwoordt op een gebrekkige manier. "No, soy sano; Nee, ik ben gezond"! Dat is dus helemaal duidelijk en het team legt mij maar wat graag uit dat 'chicha' het soort muziek is waar Renzo van houdt en dat hij dus niet gedronken heeft. Op dat moment vraagt Renzo of ik op straat bij het maken van zijn muziek wil zingen, waarop Dolores onmiddellijk zegt dat zij dan wel wil dansen. Het is hilariteit alom en als we Renzo dan ook nog allemaal een sol geven, kan hij zijn geluk niet meer op. En ook wij hebben echt waar voor ons geld die avond, want gegarandeerd dat we bij een prachtig klassiek concert niet zoveel gelachen zouden hebben.

Prof. Erick legt de spelregels van de wedstrijd uit.

Dinsdagmiddag staat er een verhaaltjeswedstrijd op het programma. Prof. Flor vertegenwoordigt altijd Inti Huahuacuna op de vergaderingen van de verschillende educatieve netwerken waar wij deel van uitmaken. Deze schrijfwedstrijd is georganiseerd door verschillende projecten. De kinderen mogen een eigen verhaal schrijven en het beste verhaal wordt beloond met een prijsje. Met hun tongetjes buiten hun mond zitten de kinderen te schrijven en het zal me benieuwen wie er dit jaar met de prijs gaat strijken. Onze oudere kinderen mogen mee de verhalen beoordelen van de kinderen van andere projecten en Fernando komt me zeer trots melden dat er een verhaal bij zit dat een 'veinte', een 'twintig', verdient. Dat is nou zo leuk van je best doen hier in Peru, dat het hoogste punt dat je kunt halen geen tien is, maar een twintig.

Woensdag wordt het tijd dat we ons buigen over de expositie, die we op zaterdag op het Plaza San Pedro gaan houden. Ook deze expositie organiseren we tezamen met verschillende andere edu-

catieve projecten. Ieder project laat die dag iets zien van wat zij met de kinderen doen. Alle kinderen van de projecten zijn straatverkopertjes en de kinderen zelf moeten aan de mensen laten zien hoe en wat ze maken in hun project. Flor heeft een ontzettend leuk idee bedacht om ook een gezelschapsspel te maken over de rechten van het kind. Dat een kind bij de geboorte het recht heeft op een goed leven, een naam, gezondheidszorg, het wonen bij een gezin, goede voeding en scholing.

Een door Prof. Flor ontworpen spel voor groot en klein.

Vrijdag sluiten Stephanie en ik de dag af met een heerlijke knutselmiddag. De kinderen zijn dol op tekenen, schilderen, kleuren, plakken, eigenlijk alles wat met frotten te maken heeft. Ook hebben we een film gehoord, waardoor er een groep kinderen lekker film kan kijken in het spelletjeslokaal. Op zulke momenten heerst er een ongeken- de rust in het project en dat kan soms ook even heerlijk zijn.

Zoals elke zaterdag ben ik ook vandaag om 08.00 uur in het internet om jullie mijn weekver- slag te versturen. Normaal gesproken zit mijn werk van de zaterdag er op als ik mijn verhaal verzonden heb, maar vandaag heb ik nog meer klusjes op mijn programma staan. Vandaag is de expositie van ons werk op het Plaza San Pedro en vandaag gaat onze kogel door de kerk. Wat een bijzonder gezegde, trouwens, een kogel die door een kerk gaat. Dit klinkt heel spannend en het klinkt niet alleen spannend, maar het is ook. Ik merk dat ik hier vannacht echt onrustig van geslapen heb. Tegen de middag gaan we namelijk met de architecte naar de notaris om het contract te tekenen. Voor ons gevoel ziet het contract er goed uit en we hebben vertrouwen in de architecte. We hebben definitief een beslissing genomen om met haar in zee te gaan.

Met het zetten van deze handtekening wordt tevens de bouw van ons eigen opvanghuis werkelijkheid. Er is dadelijk geen weg meer terug en ik vertrouw er ten volste op dat we het totale bedrag voor de bouw van ons opvanghuis binnen krijgen. We zijn al zover gekomen, dat ik intens hoop dat jullie ook die laatste spurt met ons willen mee maken. Ik wil jullie vragen een kaarsje te branden voor ons, op de goede afloop van onze inzamelingsactie en de bouw. Ik besef best dat, net als bij bouwen in Nederland, er nog menig probleem op ons pad zal komen, maar samen zijn we sterk. We komen er wel, dat voel ik! Zonder al jullie steun zou ons dit nooit gelukt zijn en ondanks dat er nog veel water door de Urubamba-rivier moet wil ik jullie nu toch alvast intens bedanken voor jullie geloof in ons, onze niños en in ons werk. Muchas gracias!

Zaterdag, 25 oktober 2008.

Toeval bestaat niet.

Na het versturen van mijn weekverhaal komt Dolores mij in het internet halen om samen naar de expositie op het Plaza San Pedro te gaan. Tezamen met de andere projecten hebben we tafeltjes neergezet, waarop we wat werkjes van de kinderen uitstallen.

Een expositie van ons werk op het Plaza San Pedro.

Wat komt het werk van mijn schoonzusje Gerdie weer goed van pas! We delen folders uit over ons werk en hebben foto's van onze werkende kinderen op een paneel geplakt. Ook met het spel dat Flor ontwikkeld heeft, kunnen de kinderen spelen. Tussen de bedrijven door moeten Dolores en ik naar de notaris, om het contract van de architecte te tekenen.

Het hangt met de benen buiten bij de notaris, maar anderhalf uur later staan we buiten met een getekend contract.

Een toast op de bouw van ons opvanghuis.

In een restaurantje trakteer ik de architecte op een glas vers geperst fruit. We brengen een toast uit op onze samenwerking en op een voorspoedige bouw van ons eigen opvanghuis. Eenmaal buiten zegt Dolores ontroerd dat we al zoveel mooie, emotionele, momenten samen gedeeld hebben. Ook zij vindt het spannend en hoopt intens dat de architecte haar werk goed zal doen en dat de bouw voorspoedig zal verlopen. Die avond ga ik lekker in bed nog een boek liggen lezen en het kan geen toeval zijn dat ik juist deze woorden onder ogen krijg: "Als iemand zijn weg vindt, mag hij geen angst hebben. Hij moet over voldoende moed beschikken om ook verkeerde stappen te zetten. Teleurstellingen, nederlagen, ontmoediging, zijn werktuigen om je de weg te tonen. De weg van de wijsheid is niet bang te zijn om fouten te maken". Wat een geruststellende gedachte! Ik blijf dus maar gewoon mijn weg volgen en troost mezelf met de wetenschap dat de tegenvallers, die we eventueel te verwerken krijgen, juist zijn om ons de goede weg te tonen. Als ik het op deze manier bekijk hoef ik dus eigenlijk nergens bang voor te zijn, en kan ik met een gerust gevoel gaan slapen.

Maandagochtend wordt er onderweg naar Inti Huahuacuna alweer hard 'Profe' geroepen en komt een van onze niños, Marco, naar Dolores en mij gehold. Hij komt uit school en heeft zelfs al een lunch gehad in de comedor. Zijn moeder zorgt alleen voor haar kinderen en kan nauwelijks de eindjes aan elkaar knopen. Ze is bewaakster van een huis en daardoor hebben ze een dak boven hun hoofd. Ze hebben geen licht in huis, dus daarom komen Marco en zijn zusje altijd hun huiswerk bij ons maken.

Marco onderweg van school naar Inti Huahuacuna.

Marco is een heel wijs, 'oud' mannetje van zeven jaren en doet het ontzettend goed op school. Hij vertelt heel verdrietig dat hij die dag straf heeft gehad op school, aangezien hij te laat was. Zijn moeder had geen geld voor de bus en dit betekent dat hij bijna anderhalf uur moet lopen naar school. Het is zulk een fijn, klein manneke, dat ik het me nauwelijks voor kan stellen dat hij zoveel uren moet lopen om op school te komen. Hij is dan ook bang dat hij vanavond ook niet op tijd thuis is, want dan slaat zijn moeder hem. Ik beloof hem op tijd te waarschuwen, zodat hij op tijd thuis zal zijn.

's Middags neem ik weer de tijd om naar ons opvanghuis Inti Ñan in de wijk Tica Tica te gaan. De kleine Angelica is de afgelopen maanden werkelijk geen centimeter gegroeid en is nog steeds even enthousiast als ze mij en mijn fototoestel ziet. Een heerlijk lachebekje, die het hele lokaal onveilig maakt samen met haar zusje Yanet.

Ook de kleine Chacon komt meteen naar me toe met de vraag of ik zijn 'dolor/pijn' wil zien. Vlak voor mijn vertrek naar Peru heeft hij zijn arm gebroken, en Dolores mailde mij toen dat het ergst van alles was dat het dagen duurde voordat ze hem in het ziekenhuis wilde helpen. Chacon had namelijk de pech dat hij zijn arm op vrijdag brak, en op zaterdag en zondag waren er geen artsen beschikbaar om hem te helpen. Daarop volgden twee vrije dagen op maandag en dinsdag, dus op woensdag zou hij pas geopereerd worden. We konden wel alvast de schroeven kopen die in zijn arm gezet moesten worden, zodat alles klaar lag als het de arts beliefdde om zijn werk te doen. En Chacon had maar één grote zorg, niet zijn pijn, maar het feit dat hij niet naar Inti Ñan kon. Zijn moeder kwam zeggen dat

Chacon echt niet op het ziekenhuis kon wachten, want dat hij per se naar het project wilde gaan. Ook toen Dolores en Flor hem op kwamen zoeken was het eerste wat hij vroeg of ze hem niet zolang naar het project konden brengen, want hij mocht echt geen verstek laten gaan. Op zulke momenten ervaren we weer wat Inti Huahuacuna voor deze kinderen betekent. Inmiddels is hij weer uit het gips, alleen zijn armpje is nog heel stijf en hij gebruikt het nauwelijks.

Hij trekt zijn truitje uit en laat onder grote bewondering van vele omstanders zijn 'dolor' zien. De wond is keurig genezen, maar ik zie dat hij echt fysiotherapie nodig heeft om zijn armpje weer goed te leren gebruiken.

Ook hier zal ik dus een donatie voor gaan zoeken, want zijn moeder is niet verzekerd en ik weet zeker dat deze jongen anders nooit de hulp zal krijgen die hij nodig heeft. Later in de middag koken we een grote pan pap en na de maaltijd gaan de kinderen met gelukkige buikjes weer ieder zijns weegs.

Als ik op dinsdag net op het kantoortje ben komt Kevin binnen lopen of hij even iets mag vragen. Met een zeer gesloten gezichtje vertelt hij dat zijn vader twee weken geleden is overleden. We weten dat twee jaren geleden zijn moeder is overleden en dat hij sindsdien met zijn vader en broers en zusjes bij zijn tante inwoont. Op mijn vraag of zijn vader ziek was antwoordt hij dat zijn vader al heel lang veel last van zijn maag had, omdat hij veel te veel dronk. Ik geloof dat het drankprobleem met stip op één staat hier in Peru. Je ziet dit vooral terug in de wijk waarin wij werken. Er zijn weer een stel cafés bijgekomen en in de ochtend liggen mannen hier al voor Pampus voor de deur. Als we vragen wat we voor Kevin kunnen doen antwoordt hij, dat hij al enkele dagen niet meer op school wordt toegelaten omdat hij geen kleurpotloden heeft. Zijn jufvrouw zegt dat als hij zijn werk toch niet kan maken, hij beter weg kan blijven. Kevin vertelt

dat hij het hele weekend op het kerkhof van Al-mudena werkt, maar dat hij zijn geld aan zijn tante moet afgeven. Zij wil hem geen geld geven voor kleurpotloden en zelf heeft hij geen geld.

Een kleine donatie voor Kevin.

Ik weet zo ontzettend goed dat het maar zo klein en zo weinig is wat wij voor kinderen als Kevin kunnen doen, maar het voelt wel ontzettend goed. Deze jongen heeft even weer een probleempje minder, doordat hij met een gerust hart met zijn kleurpotloodjes naar huis kan. Onmiddellijk vragen we Profe Erick, de psycholoog, of hij contact met de tante op wil nemen om de thuissituatie van Kevin te gaan bekijken.

Als vrijdagavond de kinderen naar huis zijn en de rust is wedergekeerd in het opvanghuis, werken we nog gezellig een tijd door met het team. Dit zijn echt gouden momenten, de rust, de gezelligheid onderling, de saamhorigheid, een lekker muzikje aan, de nodige humor en tezamen ervoor gaan om een belangrijk werkstuk af te krijgen.

Donderdag, 30 oktober 2008.

Het uiteindelijke doel van elke reis is de thuiskomst.

Maandagochtend staat ons bij binnenkomst in het project minder goed nieuws te wachten. Door de ontzettend harde regenbuien van het weekend zijn onze goten ingestort en hierdoor hebben we enorme lekkages in het spelletjeslokaal en de bibliotheek. Ook het dak is erg slecht en moet dringend gerepareerd worden. Het ziet er zelfs naar uit dat het plafond dreigt in te storten. Dit betekent dat we ook hier geld in moeten investeren, want dit kunnen we zo echt niet laten. Wat ontzettend jammer dat we deze kosten nu nog

krijgen, maar er zit niets anders op dan snel iemand te gaan zoeken die ons dak wil repareren.

Het dak is hard aan vervanging toe.

De vader van een van onze kinderen zal ontzettend blij zijn met deze gigantische lekkage, want dit betekent voor hem weer een paar dagen werk. Het is een man die prima werk levert en we hopen dat hij tijd heeft om vandaag nog te komen.

Woensdagmiddag gaan we twee Nederlandse donateurs, Marloes en Stefan, ophalen op het Plaza de Armas. Zij vallen met hun neus in de Peruaanse boter, want ik ga ook taart kopen. Het is vandaag namelijk de laatste dag van Stephanie en we vieren samen ons afscheid.

Marloes en Stefan op bezoek bij onze niños.

We hebben het hele team uitgenodigd op cup a soup en taart. Dolores en ik lopen met Marloes en Stefan naar Zarzuela en het is voor hen een hele ervaring om op deze wijze het echte Cusco te zien. Dat is niet het Plaza de Armas, met het mooie plein, de goed verzorgde plantsoentjes en overal bewakers die het plein vrijhouden van straatverkoptjes. Het echte Cusco begint buiten

het centrum, waar mensen de hele dag op straat zitten of liggen om hun waar aan de man te brengen, geholpen door hun kinderen die op deze wijze hun steentje bijdragen voor het gezin. Het wordt echt een ontzettend gezellige middag, met als afsluiting een heerlijk samenzijn met het hele team. Dolores en ik spreken woorden van dank uit richting Stephanie, want haar tijd met onze niños zit erop. Stephanie, wat hebben de kinderen en het team intens van je genoten! Je was een geweldige vrijwilligster. Dankzij jouw vrolijke en gemakkelijke aard hebben de kinderen een gouden tijd met je gehad. Namens ons allen intens bedankt voor alles.

Ook dank ik tijdens dit afscheidsfeestje het team uit de grond van mijn hart voor hun mooie werk. Dolores is ongelooflijk blij met alles wat we tijdens mijn verblijf hier hebben gerealiseerd en dat we zo geweldig veel in gang hebben kunnen zetten. We hebben beiden een heel goed gevoel over ons werk, hebben heel hard gewerkt, maar ook heel veel en heel hard gelachen. Heerlijk! Na afloop gaan we met z'n allen te voet de donkere avond in. Het is fijn om nog een keertje allemaal samen naar huis te lopen. En dan nadert onherroepelijk de dag van mijn vertrek. Voor mij zit de tijd erop en ik ga weer voor tien maanden terug naar mijn lieve Hans, kinderen, kleindochter, familie en vrienden. Een oude Chinese wijsheid zegt dat het uiteindelijke doel van elke reis de thuiskomst is. Het prachtige van mijn reis is dat ik altijd tweemaal deze thuiskomst mag ervaren. Mijn aankomst in Cusco voelt altijd als thuiskomen, maar wat kom ik ook weer met veel liefde thuis in Uden. Het meest mooie van mijn tijd hier vind ik altijd dat ik zulk een ontzettend goed gevoel kan halen uit de kleine dingen die ik hier doe. Mijn meisjesnaam is van Weert en ook hier denk ik vaak: 'wie het kleine niet eert, heet geen van Weert'!

Graag wil ik mijn laatste mail van dit verblijf in Cusco afsluiten met enkele dankwoorden van Dolores:

" Lieve Marianne en mensen in Nederland, Het is onvoorstelbaar wat we allemaal bereiken met ons werk, ieder op zich, en met alle kracht en steun die ik vooral van Marianne, maar ook van het bestuur in Nederland en van jullie als donateurs ontvang. Ik denk erg veel over ons werk na en iedere keer ben ik er meer van overtuigd dat dit onze bestemming is. Dat ons niets anders rest dan door te gaan met geloven in wat

we doen, in het vertrouwen dat het ons lukt en met het waarmaken van onze droom. Nogmaals wil ik jou, Marianne, bedanken dat je deel uit maakt van Inti Huahuacuna, van de kinderen van Inti Huahuacuna, van mijn persoonlijk leven en dat van mijn kinderen. Ook mijn grote dank aan alle mensen in Nederland. We gaan niet alleen een opvanghuis bouwen, maar we zijn ook de basis aan het bouwen van onze intense hoop op een toekomst voor de kinderen en jongeren van Cusco. Dit is waar we voor strijden en jullie steun geeft me de kracht om door te gaan als dingen tegen zitten of als ik soms moe ben. Jouw woorden en steun, Marianne, doen me steeds weer terugkomen op onze weg, onze bestemming. Ik houd van jullie.

*Een omhelzing,
Dolores".*

Een zeer gelukkige en tevreden Dolores en Marianne.

Ook namens mij een laatste lieve groet uit Cusco en tot spoedig weerziens in Nederland.
¡Muchas gracias! Marianne.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

***girorekening 9233476
ten name van Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, 5402 EH Uden.***

*Heel veel dank voor uw belangstelling.
Mede namens het bestuur wens ik jullie fijne feestdagen en een voorspoedig 2009.*

Marianne Schepers